

WYROK W PRAWIDŁOWYM BRZMIENIU

PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt: II AKa 90/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Kopczyński (spr.)
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski SSA Gwidon Jaworski
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek**

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2013 roku sprawy

1. **M. M.s. R.i I.**

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. **A. K. s. H. i M.**

ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. **M. M. (1)s. F.i S.**

ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. **A. Y. s. A. i O.**

ur. (...) we L. (Ukraina)

oskarżonego z art. 197 § 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora odnośnie oskarżonego A. Y.i obrońców oskarżonych M. M. (1), A. K.i M. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 30 października 2012 roku, sygn. akt. XXI K 91/11

1. zmienia pkt 1 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego A. K. w ten sposób, że orzeczoną wobec niego karę łagodzi do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. zmienia pkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że eliminując z opisu czynu przypisanego stwierdzenie: „wykorzystując stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem”, a także następujące po tym stwierdzeniu słowo: „oraz” i ustalając jednocześnie, że podstawą prawną skazania i podstawą prawną wymiaru kary jest jedynie przepis art. 197 § 1 k.k. łagodzi do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego M. M. (1);
3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokatów: A. P. i D. K. – Kancelarie Adwokackie w K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym A. K. i A. Y. w postępowaniu odwoławczym;
5. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego A. K. opłatę za obie instancje w kwocie 300 (trzysta) złotych, od oskarżonego M. M. (1) opłatę za obie instancje w kwocie 400 (czteryście) złotych, od oskarżonego M. M. opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych za drugą instancję oraz zwalnia oskarżonych M. M., A. K. i M. M. (1) od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, a kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonego A. Y. obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 90/13

UZASADNIENIE

M. M., A. K. i M. M. (1) oskarżeni zostali o to, że w dniu 1 sierpnia 2010 roku w T., w domu jednorodzinnym położonym przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, co najmniej dwukrotnie wspólnie i w porozumieniu, podstępem polegającym na wykorzystaniu braku świadomości spowodowanym podaniem D. S. środków odurzających oraz alkoholu, a także przemocą polegającą na rzuceniu na łóżko i przytrzymywaniu za ręce, co spowodowało u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka nadgarstka prawego i powłok brzucha w okolicy pępka oraz podbiegnięcia krwawego poślądka lewego, doprowadzili ją do obcowania płciowego, to jest o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. Y. oskarżono o to, że w dniu 1 sierpnia 2010 roku w T., podstępem polegającym na wykorzystaniu braku świadomości D. S., spowodowanym podaniem jej środków odurzających oraz alkoholu, doprowadził ją do obcowania płciowego, to jest o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.

Natomiast wyrokiem z dnia 30 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt XXI K 91/11 Sąd Okręgowy w Katowicach uznał oskarżonych A. K. i M. M. za winnych tego, że w dniu 1 sierpnia 2010 roku w T., działając wspólnie i w porozumieniu, wykorzystując stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem doprowadzili pokrzywdzoną D. S. do obcowania płciowego, to jest przestępstwa z art. 198 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu prawa wymierzył każdemu z nich karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. **/punkt 1 zaskarżonego wyroku/**

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach uznał oskarżonego M. M. (1) za winnego tego, że w dniu 1 sierpnia 2010 roku w T., wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem oraz stosując przemoc w postaci przytrzymywania za ręce i rzuceniu na łóżko doprowadził D. S. do obcowania płciowego, to jest przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. /
punkt 2 zaskarżonego wyroku/

Ponadto Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego A. Y. od popełnienia zarzucanego mu czyn i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa. /**punkt 3 i 6 zaskarżonego wyroku/**

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oskarżonemu M. M. okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 września 2010 roku do dnia 3 kwietnia 2012 roku, oskarżonemu A. K. okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 września 2010 roku do dnia 3 kwietnia 2012 roku, a oskarżonemu M. M. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 24 września 2010 roku do 3 kwietnia 2012 roku. Ponadto zasądził zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. i A. Y. przez obrońców wyznaczonych z urzędu i obciążył oskarżonych A. K., M. M. i M. M. (1) w części kosztami procesu.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych M. M., A. K. i M. M. (1) oraz prokurator w odniesieniu do uniewinnionego oskarżonego A. Y..

Obrońca **M. M.** zaskarżył niniejszy wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego przypisanego mu czynu z art. 198 k.k. pomimo, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie dawał podstawy do takiej oceny sądu. Zarzucił też obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 2 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia, a polegający na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający wymogom przez ten przepis przewidzianym. Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M. od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **A. K.** zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego, a to art. 198 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wobec przyjęcia, iż oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M. M., wykorzystał stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem i doprowadził pokrzywdzoną D. S. do obcowania płciowego, a co za tym idzie, iż popełnił przypisane mu przestępstwo umyślne, z zamiarem bezpośrednim, a cel, do którego oskarżony dążył, było wykorzystanie seksualne pokrzywdzonej D. S., gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosków odmiennych, a to, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion czynu opisanego w art. 198 k.k., o czym świadczą w szczególności następujące okoliczności:

a) pokrzywdzona wsiadła do samochodu pod dyskoteką z własnej woli, nie była przez nikogo przymuszana, w samochodzie rozmawiała mężczyznanami, rzeczowo,

b) pokrzywdzona po przybyciu do domu A. K. rozmawiała zarówno z oskarżonym K., jak i oskarżonym M. M., żalił się na swoje życie, narzekała na męża,

c) pokrzywdzona sama wykazała inicjatywę w odbywaniu stosunku płciowego z oskarżonym A. K. – chciał, aby odbył z nią stosunek, sama się rozbierała, nie miała żadnych oporów,

d) pokrzywdzona była w stanie, który umożliwiał jej kierowanie swoim zachowaniem, była świadoma tego gdzie i z kim jest, mogła swobodnie podejmować wszelkie decyzje, o czym świadczy choćby fakt, iż odmówiła odwiezienia jej do domu, gdy zaproponował jej to oskarżony M. M.. Pokrzywdzona pozostała w domu oskarżonego A. K., po którym poruszała się swobodnie, kąpała się w basenie, jadła. Co więcej, rozmawiając przez telefon komórkowy poinformowała rozmówcę, iż jest u koleżanki,

e) przez cały okres pobytu pokrzywdzonej w domu oskarżonego A. K. był z pokrzywdzoną logiczny i normalny kontakt.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **M. M. (1)** zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniany w sposób pełny i obiektywny daje podstawę do uznania M. M. (1) za winnego przypisanego mu czynu z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy ustaleń takich Sąd dokonał de facto na podstawie niekonsekwentnych i wewnętrznie sprzecznych wyjaśnień oskarżonego A. K. oraz obciążonych taką samą wadą zeznań pokrzywdzonej D. S..

Skarżący zarzucił też obrazę przepisów postępowania mający wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 4. art. 5, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wybiórczych elementach zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenianych do tego w sposób jednostronny i niepełny, bez uwzględnienia pełnej treści dowodów, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wystarczającego odniesienia do pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, co dotyczy przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego A. K. i zeznań pokrzywdzonej D. S., oraz również wyjaśnień samego oskarżonego M. M. (1),

b) art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak w uzasadnieniu wyroku pełnej, pogłębionej analizy treści dowodów w sprawie, na których Sąd oparł się dokonując istotnych ustaleń faktycznych, w szczególności co do treści wyjaśnień oskarżonego A. K. i M. M. (1) oraz zeznań pokrzywdzonej D. S., gdzie analiza i ocena Sądu jest w zakresie dotyczącym oskarżonego M. M. (1) sprzeczna z pełną treścią dowodów, co prowadzi do tego, że Sąd uznaje za wiarygodne dowody, które w istocie podważają ustalenia Sądu co do czynu przypisanego oskarżonemu. Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. M. (1) od przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Natomiast prokurator zaskarżył powyższy wyrok tylko w odniesieniu do oskarżonego A. Y. i na jego niekorzyść. Zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na nie uznaniu oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art., 197 §1 k.k. poprzez:

- przyjęcie, A. Y. nie doprowadził podstępem polegającym na braku świadomości spowodowanym podaniem pokrzywdzonej środków odurzających i alkoholu, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że pokrzywdzona w chwili czynu znajdowała się w stanie w którym nie miał siły czy możliwości, aby wyrazić swój sprzeciw wobec oskarżonego lub w ogóle nie była w stanie podając decyzji,

- przyjęcie wyjaśnień oskarżonego A. Y. jako bezkrytycznych, a wybiórczym potraktowaniu zeznań świadków i pokrzywdzonej, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna analiza zebranych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.

Skarżący zarzucił też obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:

- art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść wyroku, przez nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie usuwalnych wątpliwości na korzyść oskarżonego, a także dowolną ocenę dowodów,

- art. 399 § 1 k.p.k., co miało wpływ na treść wyroku poprzez nie uprzedzenie oskarżonego A. Y. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu na kwalifikację z art. 198 k.k.,

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. co miało wpływ na treść wyroku przez nie dopuszczenie z urzędu dowodu z uzupełniających zeznań świadka D. C. wobec rozbieżności zeznań złożonych przez tego świadka w toku postępowania przygotowawczego i sądowego w świetle nadesłanego przez tego świadka listu kierowanego do sądu,

- art. 413 § 1 k.p.k. co miało wpływ na treść wyroku poprzez nie wskazanie w sentencji wyroku podstawy prawnej uniewinnienia oskarżonego A. Y.. Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Niemniej jednak prokurator obecny na rozprawie odwoławczej wnosząc i wywodząc jak w pisemnej apelacji oraz podtrzymując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i obraży prawa procesowego **nie popierał już zarzutów** obraży art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 413 k.p.k., art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 399 § 1 k.p.k. W konsekwencji z zarzutów obraży prawa procesowego zawartych w pisemnej apelacji prokurator poparł tylko zarzut obraży art. 7 k.p.k.

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje:

Żaden z zarzutów zawartych w apelacjach stron nie zasługiwał na uwzględnienie i chodzi tu zarówno o zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych, jak i te sformułowane w apelacji oskarżyciela publicznego. Mimo tego wniesione apelacje okazały się skuteczne o tyle, że zainicjowały postępowanie odwoławcze, w którym doszło do całościowej, totalnej kontroli zaskarżonego wyroku, a jej wynikiem była zmiana zaskarżonego wyroku, ale nie z przyczyn o których była mowa w apelacjach stron. Doszło bowiem do korekty kwestionowanego wyroku, ale tylko w zakresie oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. M.(1) i w rezultacie także w zakresie wymierzonej mu kary. Do zmiany doszło też w części dotyczącej kary orzeczonej wobec A. K., a to z przyczyn o których będzie mowa w dalszej części pisemnych motywów powyższego wyroku.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd pierwszej instancji niezwykle starannie i wnikliwie przeprowadził w powyższej sprawie postępowanie dowodowe. Następnie, wbrew pisemnym wywodom wniesionych apelacji, dokonał wszechstronnej analizy i oceny przeprowadzonych dowodów, szczegółowo odnosząc się do każdego z nich w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez sąd merytoryczny są w ocenie sądu odwoławczego bezbłędne. Analiza i ocena materiału dowodowego dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 5 k.p.k. i 7 k.p.k. Jest wszechstronna, rzeczowa i logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie zawiera też błędów faktycznych i logicznych. Sąd Okręgowy dokonując tych ustaleń nie naruszył, więc ram swobodnej oceny dowodów. Także w ocenie sądu odwoławczego dowody zgromadzone w powyższej sprawie są wystarczające do tego, aby można było kategorycznie twierdzić, że oskarżeni są sprawcami czynów przypisanych im w zaskarżonym wyroku. W konsekwencji ustalony przez Sąd pierwszej instancji stan faktyczny, wbrew twierdzeniom apelujących, nie wykazuje błędów i jest zgodny z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd merytoryczny dał wiarę i na nich się oparł. Poza tym Sąd pierwszej instancji, ustalając stan faktyczny i dokonując w tym zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, stanowisko swoje należycie i przekonująco uzasadnił. Szczegółowo przedstawił też w obszernym uzasadnieniu, które spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 424 k.p.k., tok swojego rozumowania precyzyjnie wskazując powody, dla których uznał, że oskarżeni dopuścili się przypisanym im przestępstw. Reasumując należy stwierdzić, że wbrew wywodom skarżących nie doszło przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy do naruszeń prawa procesowego, o których mowa w środkach odwoławczych. Sąd pierwszej instancji nie popełnił też zarzucanych mu błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. W tym kontekście apelacje obrońców są li tylko polemiką z bezbłędnymi ustaleniami Sądu I instancji. Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił zeznania pokrzywdzonej posiłkując się w tym zakresie opinią biegłej z zakresu psychologii. Podszedł do nich z dużą dozą ostrożności. W konsekwencji zasadnie swoje ustalenia oparł głównie na wyjaśnieniach jednego z oskarżonych, a mianowicie A. K. i choć zmieniał on w toku procesu swoje wypowiedzi, głównie łagodząc w kolejnych swoich wyjaśnieniach stanowczość swoich pierwotnych twierdzeń, to i tak w zasadniczych kwestiach, istotnych dla odpowiedzialności karnej sprawców, pozostał niezmienny. To właśnie w oparciu o te jego stanowcze wypowiedzi można było jednoznacznie ustalić, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. i wykorzystując stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem doprowadzili ją do obcowania płciowego. Przy czym sąd merytoryczny w sposób należyty i pełny przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego

wyroku na czym wspomniany stan bezradności pokrzywdzonej polegał. Jednak z uwagi na to, że oskarżony A. K., jako jedyny z oskarżonych, częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu, Sąd odwoławczy uznał za konieczne złagodzić orzeczoną wobec niego karę do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wszak bez jego wyjaśnień niezwykle trudno byłoby w powyższej sprawie pociągnąć do odpowiedzialności karnej poszczególnych sprawców. W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzenie mu identycznej kary jak oskarżonemu M. M. byłoby też niesprawiedliwe z uwagi na różny ich udział w całym zdarzeniu. Przede wszystkim to oskarżony M. M. był prowodyrem całej akcji związanej z wykorzystaniem pijanej i bezbronnej dziewczyny, która chciała tylko wrócić do domu, a została zawieziona do domu oskarżonego A. K., gdzie wykorzystano jej stan bezradności. W tym miejscu należy jeszcze zaznaczyć, iż Sąd I instancji trafnie ustalił, że także oskarżony A. K. doskonale wiedział o tym w jakim stanie znajdowała się pokrzywdzona, gdzie chciała jechać i w jaki sposób (przez okno) uciekła z jego domu. On także świadomie wykorzystał stan bezradności w jakim się znalazła. Nie było też podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1), który jako jedyny z oskarżonych, aby doprowadzić pokrzywdzoną do obcowania płciowego, zastosował wobec niej przemoc w postaci przytrzymywania za ręce i rzuceniu jej na łóżko. W tym zakresie ustalenia Sąd pierwszej instancji poczynił także na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. K.. Nie było przy tym najmniejszych podstaw do kwestionowania tych ustaleń. W konsekwencji zasadnie Sąd pierwszej instancji przyjął, że swoim zachowaniem oskarżony M. M. (1) wyczerpał znamiona przestępstw z art. 197 § 1 k.k. Bezspornie bowiem użył wobec pokrzywdzonej przemocy, aby doprowadzić ją do obcowania płciowego. Błędem w tym zakresie było tylko przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k., a więc przyjęcie, że oprócz gwałtu na pokrzywdzonej doszło jeszcze do wykorzystania jej stanu bezradności. Wszak jedno wyklucza drugie, albo przyjmuje się jedno, albo drugie. **Przyjęcie jednej z przewidzianych w art. 197 § 1 k.k. form oddziaływania na ofiarę wyklucza jednoczesne przyjęcie, że wykorzystano jej stan bezradności w rozumieniu art. 198 k.k. Wykluczony jest kumulatywny zbieg przepisów art. 197 k.k. i art. 198 k.k.**

W rezultacie Sąd odwoławczy zmienił punkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. M. (1) stwierdzenie: „wykorzystując stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem”, a także następujące po tym stwierdzeniu słowo: „oraz”, ustalając jednocześnie, że podstawą prawną skazania i podstawą prawną wymiaru kary jest jedynie przepis art. 197 § 1 k.k. W konsekwencji tej zmiany było złagodzenie do 2 lat i 6 miesięcy orzeczonej wobec M. M. (1) karę pozbawienia wolności. Kara tej wysokości w ocenie sądu odwoławczego w dostatecznym stopniu uwzględnia stopień zawinienia sprawcy – emerytowanego policjanta i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W pozostałym zakresie sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Nie było za to najmniejszych podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora, ograniczonej w swoim zakresie na rozprawie odwoławczej. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji w zakresie udziału w całym zdarzeniu oskarżonego A. Y. są ze wszech miar prawidłowe i sąd dochodząc do nich nie naruszył żadnych zasad rządzących postępowaniem dowodowym. Należy tylko przypomnieć, że pokrzywdzona początkowo mówiła tylko o trzech sprawcach i to mimo wykrycia w wymazie z pochwy śladów DNA jeszcze innego mężczyzny. Nadto do obcowania płciowego tego oskarżonego z pokrzywdzoną doszło pod nieobecność innych osób. Pozostały więc zmienne relacje pokrzywdzonej i niezmiennie wyjaśnienia oskarżonego. Sąd I instancji dysponując tylko takimi dowodami zasadnie uznał, że brak podstaw do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Trafnie zastosował regułę określoną w art. 5 § 2 k.p.k..

Reasumując, Sąd Apelacyjny zmienił punkt 1 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do A. K. w ten sposób, że orzeczoną wobec niego karę złagodził do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zmienił też punkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. M. (1) stwierdzenie: „wykorzystując stan bezradności pokrzywdzonej spowodowany spożytym alkoholem”, a także następujące po tym stwierdzeniu słowo: „oraz” i ustalając jednocześnie, że podstawą prawną skazania i podstawą prawną wymiaru kary jest jedynie przepis art. 197 § 1 k.k. złagodził do 2 lat i 6 miesięcy orzeczonej wobec M. M. (1) karę pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Poza tym zasądził koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym w postępowaniu odwoławczym przez obrońców wyznaczonych z urzędu. Ponadto zasądził od oskarżonych na rzecz

Skarbu Państwa opłaty, w wypadku A. K.i M. M. (1)jednej za dwie instancje, oraz na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarzonych M. M., A. K.i M. M. (1)od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, a kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonego A. Y.obciążył Skarb Państwa.